

Sångerna om henne /

Saxon, Johan Lindström,

81 A Br.

National Library
of Sweden

SAXON, Johan Lundström
Kångerum ou henne

litt. b.
(B)

Sthlm
1905

Kungl. biblioteket

0 0000 000055079

Vitt. Sv.
(Bv)

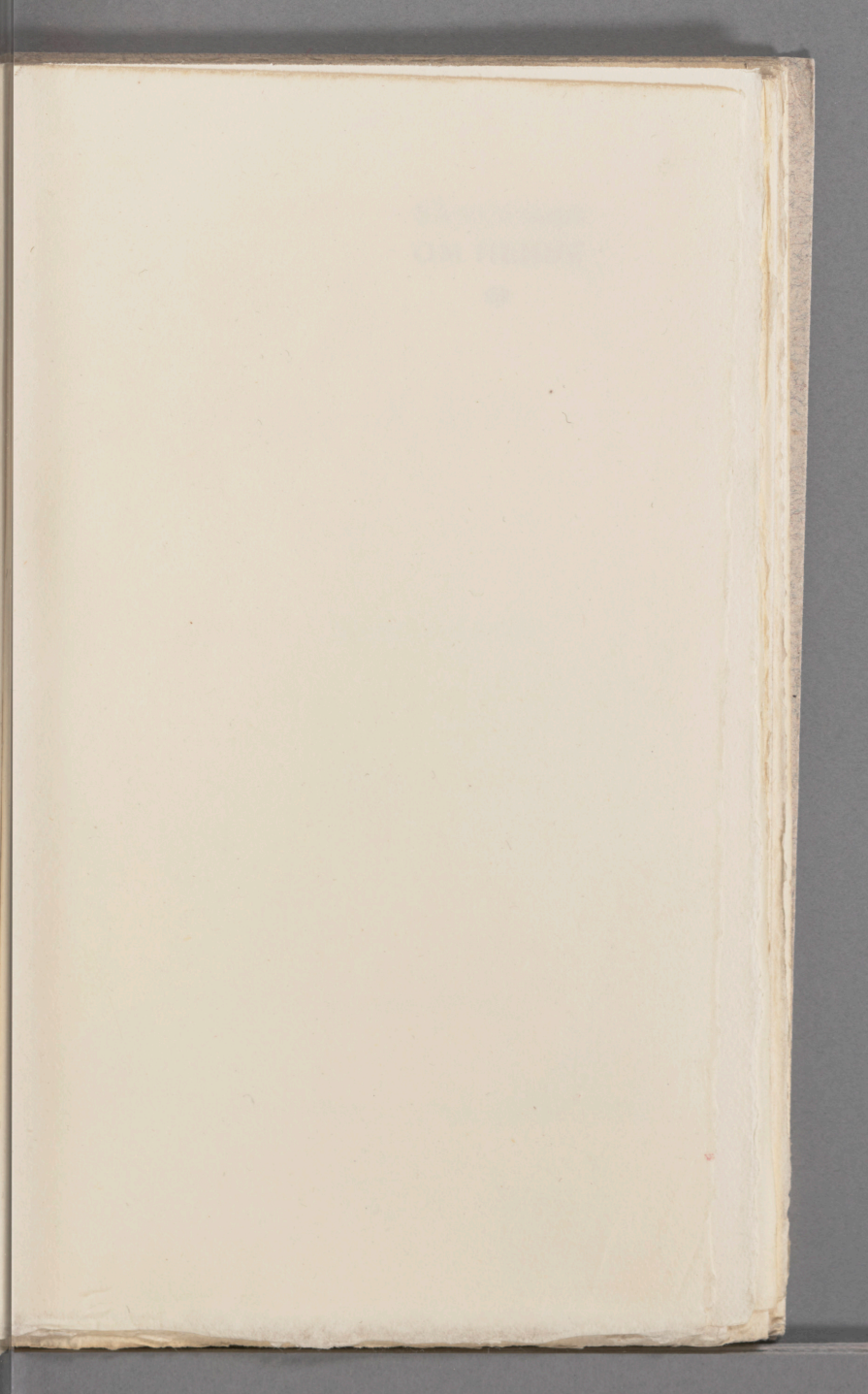
SAXON

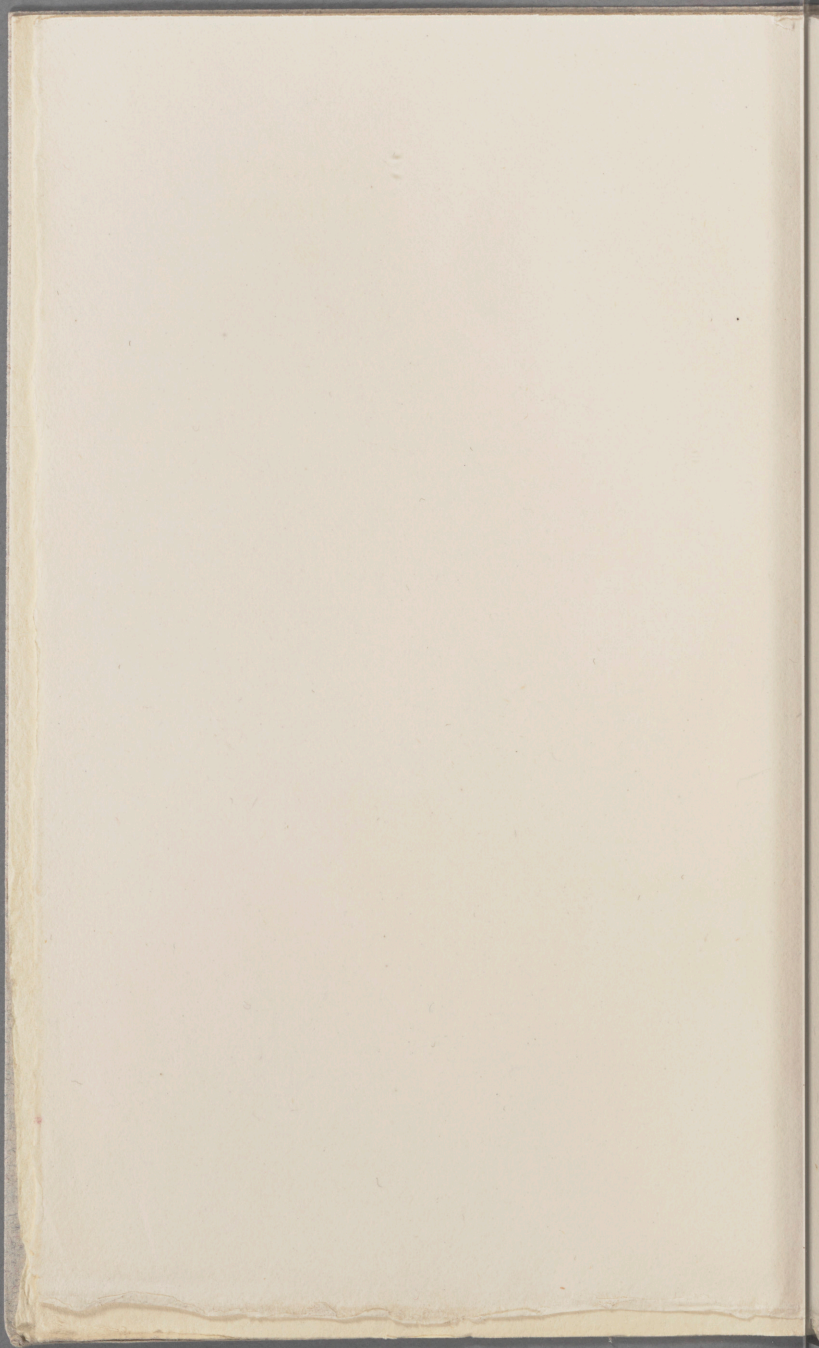
SÅNGERNA OM HENNE

PRIS ◊ ◊
1 KRONA

STOCKHOLM ◊ ◊
ALBERT BONNIERS
FÖRLAG ◊ ◊ ◊ ◊

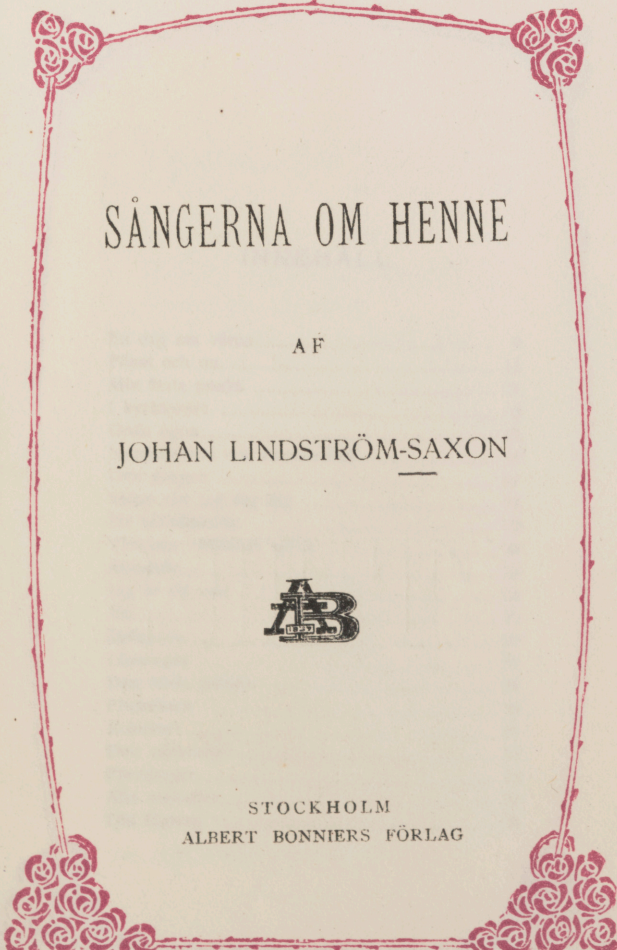
SÅNGERNA
OM HENNE

ON HENRY
HENRY

HENRY

22

SÅNGERNA OM HENNE

AF

JOHAN LINDSTRÖM-SAXON

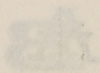

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

SÄNGERNA OM HENNE

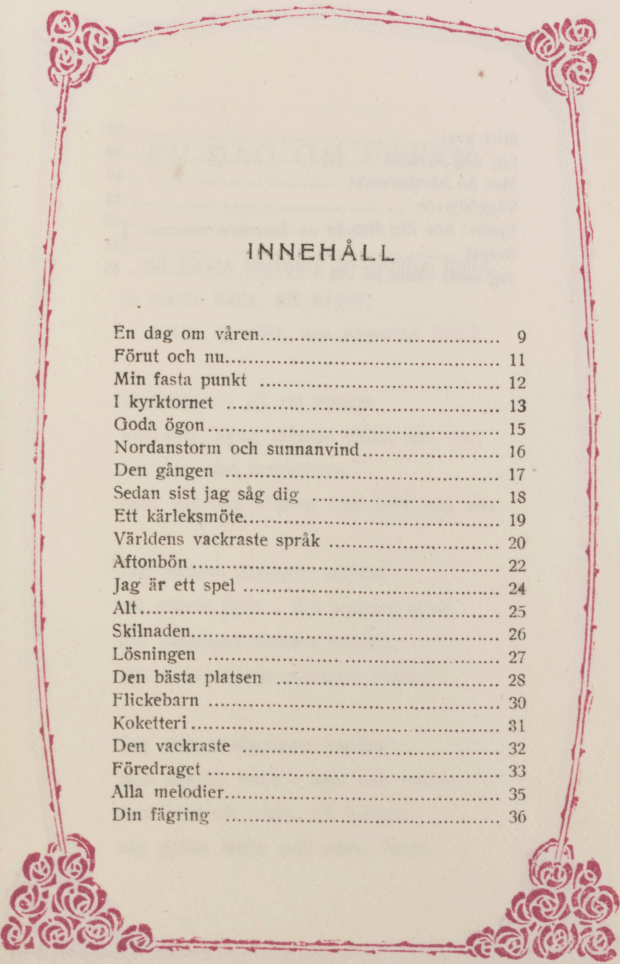
ÅR

JOHAN LINDBLAD

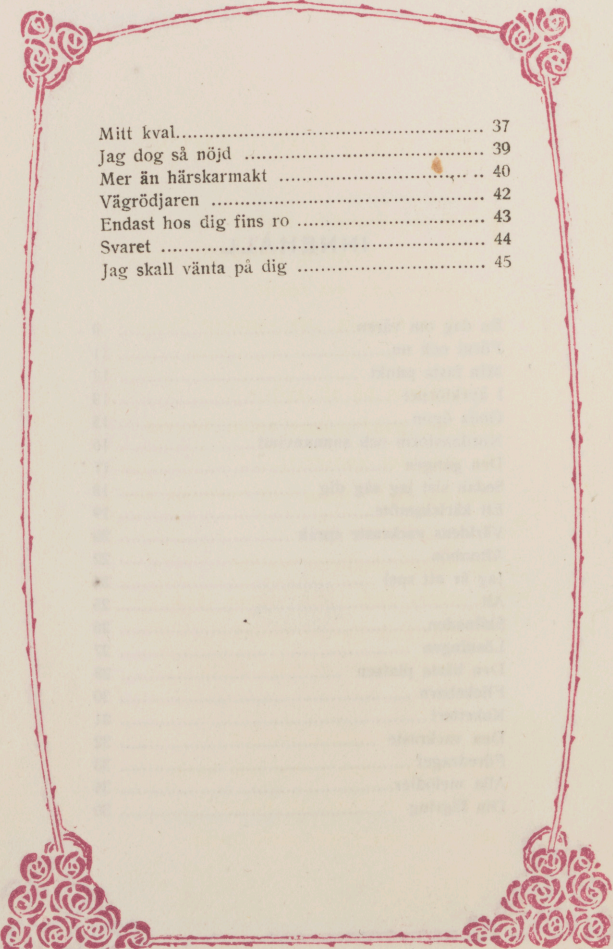
STOCKHOLM

ALBERT BOKHUSNÄRSLAG

INNEHÅLL

En dag om våren.....	9
Förut och nu.....	11
Min fasta punkt	12
I kyrktornet	13
Goda ögon.....	15
Nordanstorm och sunnanvind.....	16
Den gången	17
Sedan sist jag såg dig	18
Ett kärleksmöte.....	19
Världens vackraste språk	20
Aftonbön.....	22
Jag är ett spel	24
Alt.....	25
Skilnaden.....	26
Lösningen	27
Den bästa platsen	28
Flickebarn	30
Koketteri.....	31
Den vackraste	32
Föredraget	33
Alla melodier.....	35
Din fägring	36

Mitt kval.....	37
Jag dog så nöjd	39
Mer än härskarmakt	40
Vägrödjaren	42
Endast hos dig fins ro	43
Svaret	44
Jag skall vänta på dig	45

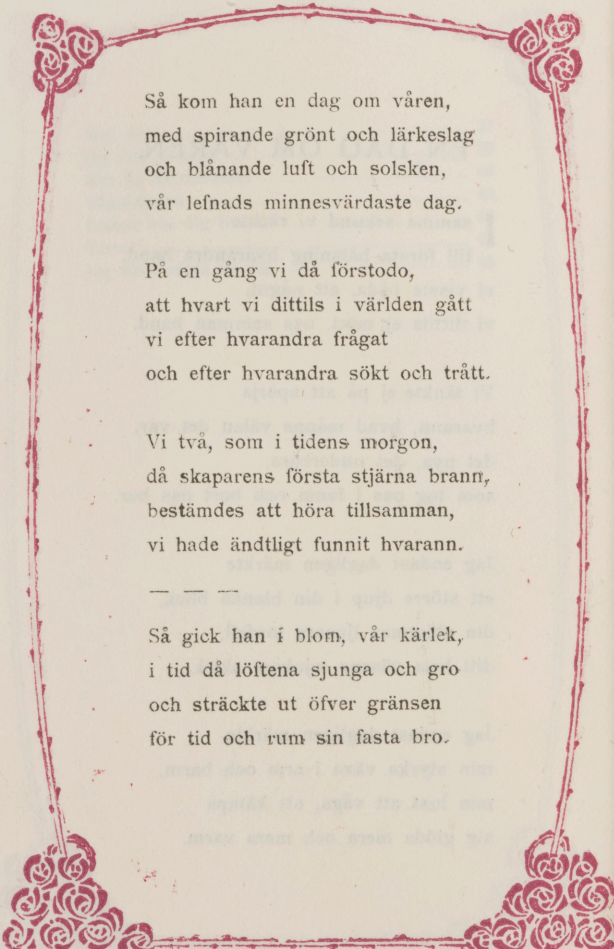
EN DAG OM VÅREN.

I samma sekund vi räckte
till första hälsning hvarandra hand,
vi visste båda, att något,
vi dittils ej mött, oss samman band.

Vi tänkte ej på att spörja
hvarann, hvad manne välan det var,
det nya, det underbara,
som tog oss i famn och bort oss bar.

Jag endast dagligen märkte
ett större djup i din blanka blick,
din stämmas ljusare tonfall,
ditt hela väsens mjukare skick.

Jag endast dagligen märkte
min styrka växa i arm och barm,
min lust att våga, att kämpa
sig glöda mera och mera varm.

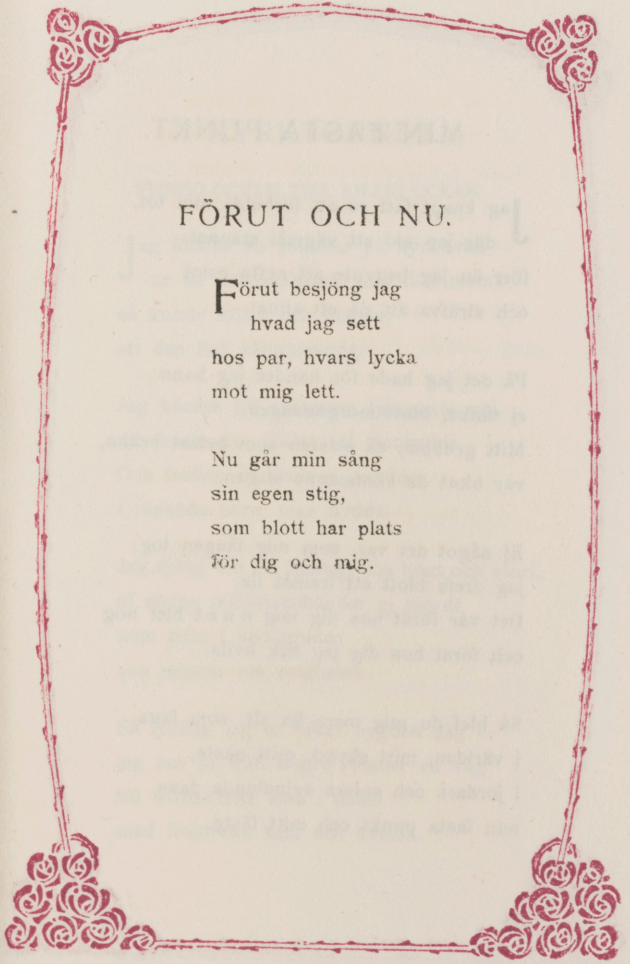
Så kom han en dag om våren,
med spirande grönt och lärkeslag
och blånande luft och solsken,
vår lefnads minnesvärdaste dag.

På en gång vi då förstodo,
att hvart vi dittils i världen gått
vi efter hvarandra frågat
och efter hvarandra sökt och trätt.

Vi två, som i tidens morgon,
då skaparens första stjärna brann,
bestämdes att höra tillsamman,
vi hade ändtligt funnit hvarann.

— — —

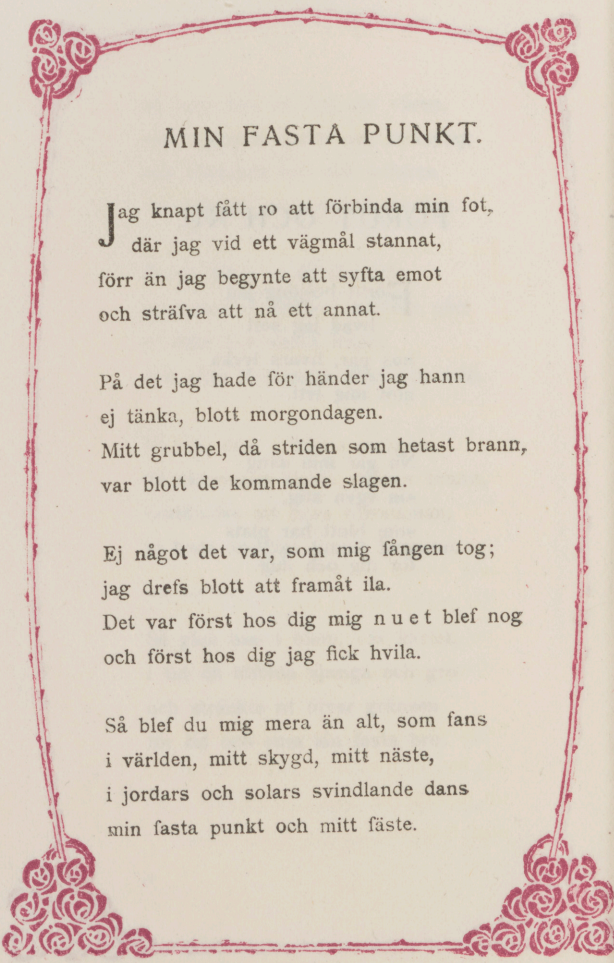
Så gick han i blom, vår kärlek,
i tid då löftena sjunga och gro
och sträckte ut öfver gränsen
för tid och rum sin fasta bro.

FÖRUT OCH NU.

Förut besjög jag
hvad jag sett
hos par, hvars lycka
mot mig lett.

Nu går min sång
sin egen stig,
som blott har plats
för dig och mig.

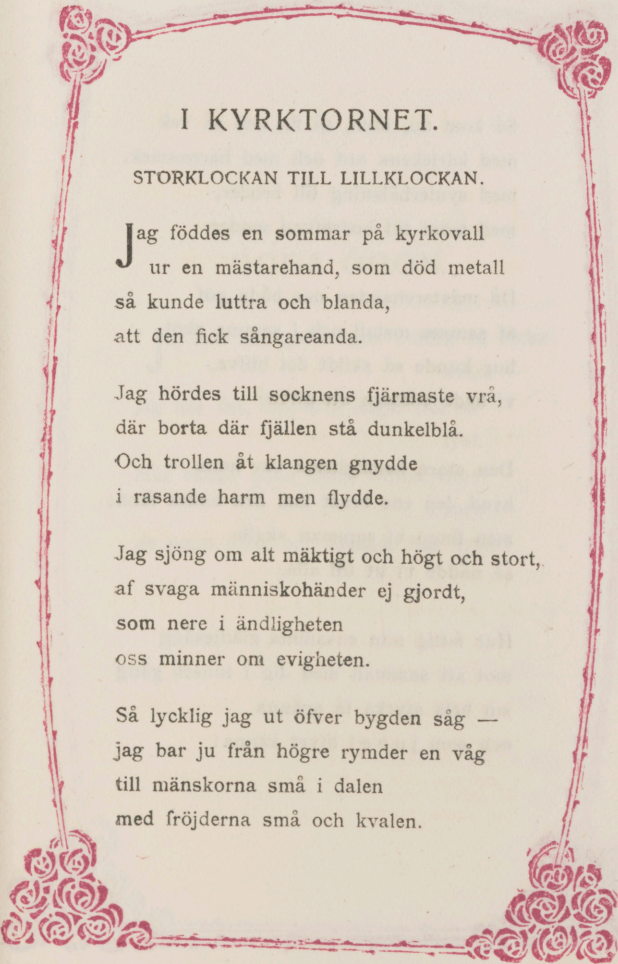
MIN FASTA PUNKT.

Jag knapt fått ro att förbinda min fot,
där jag vid ett vägmål stannat,
förr än jag begynte att syfta emot
och sträfva att nå ett annat.

På det jag hade för händer jag hann
ej tänka, blott morgondagen.
Mitt grubbel, då striden som hetast brann,
var blott de kommande slagen.

Ej något det var, som mig fången tog;
jag drefs blott att framåt ila.
Det var först hos dig mig nu et blef nog
och först hos dig jag fick hvila.

Så blef du mig mera än alt, som fans
i världen, mitt skygd, mitt näste,
i jordars och solars svindlande dans
min fasta punkt och mitt fäste.

I KYRKTORNET.

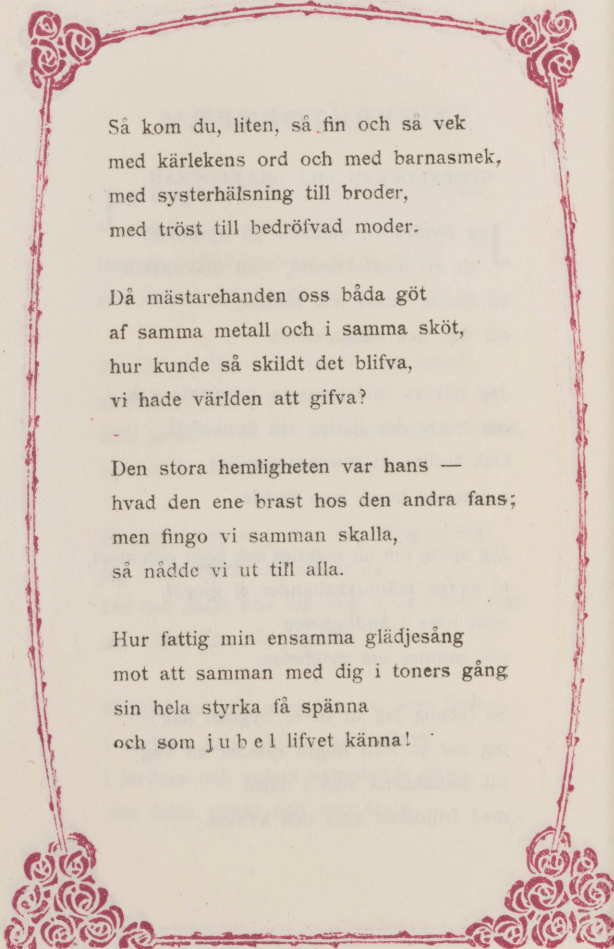
STORKLOCKAN TILL LILLKLOCKAN.

Jag föddes en sommar på kyrkovall
ur en mästartehand, som död metall
så kunde luttra och blanda,
att den fick sångareanda.

Jag hördes till socknens fjärmaste vrå,
där borta där fjällen stå dunkelblå.
Och trollen åt klangen gnydde
i rasande harm men flydde.

Jag sjöng om alt mäktigt och högt och stort,
af svaga människohänder ej gjordt,
som nere i ändligheten
oss minner om evigheten.

Så lycklig jag ut öfver bygden såg —
jag bar ju från högre rymder en våg
till mänskorna små i dalen
med fröjderna små och kvalen.

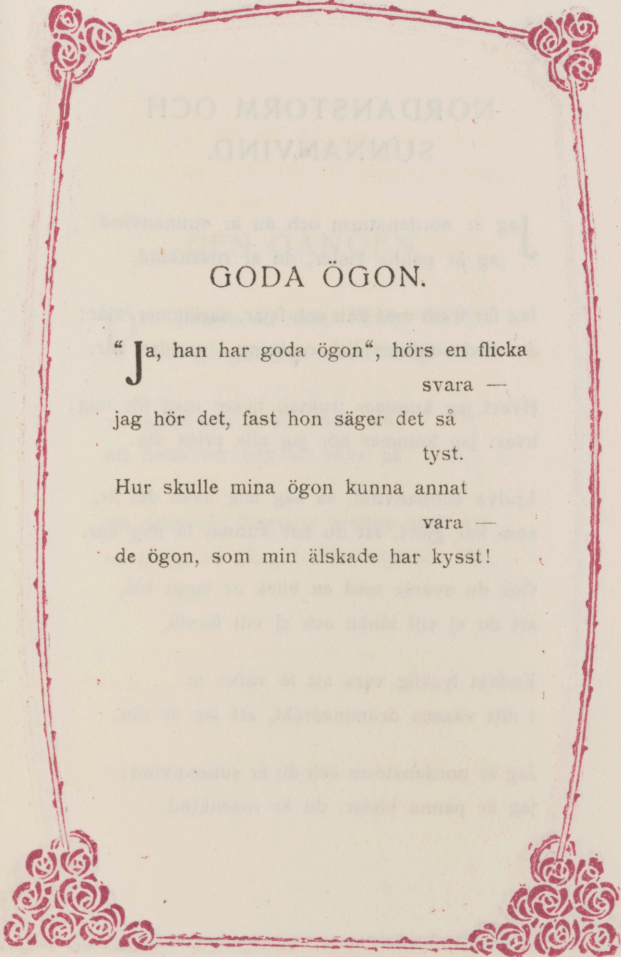

Så kom du, liten, så fin och så vek
med kärlekens ord och med barnasmek,
med systerhälsning till broder,
med tröst till bedröfvad moder.

Då mästarehanden oss båda göt
af samma metall och i samma sköt,
hur kunde så skildt det blifva,
vi hade världen att gifva?

Den stora hemligheten var hans —
hvad den ene brast hos den andra fans;
men fingo vi samman skalla,
så nådde vi ut till alla.

Hur fattig min ensamma glädjesång
mot att samman med dig i toners gång
sin hela styrka få spänna
och som jubel lifvet känna!

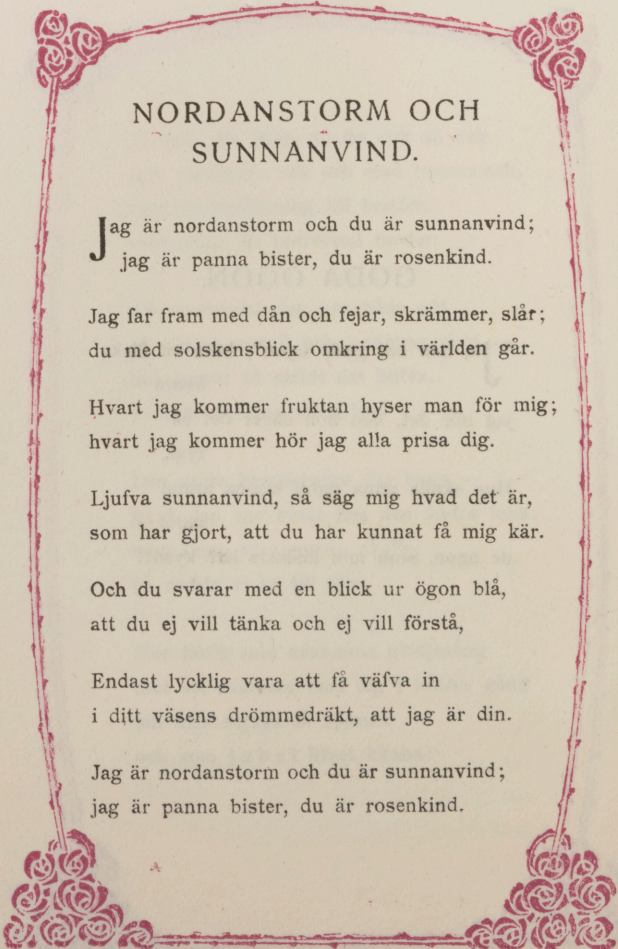
GODA ÖGON.

“Ja, han har goda ögon“, hörs en flicka
svara —

jag hör det, fast hon säger det så
tyst.

Hur skulle mina ögon kunna annat
vara —

de ögon, som min älskade har kysst!

NORDANSTORM OCH SUNNANVIND.

Jag är nordanstorm och du är sunnanvind;
jag är panna bister, du är rosenkind.

Jag far fram med dån och fejar, skrämmer, slår;
du med solskensblick omkring i världen går.

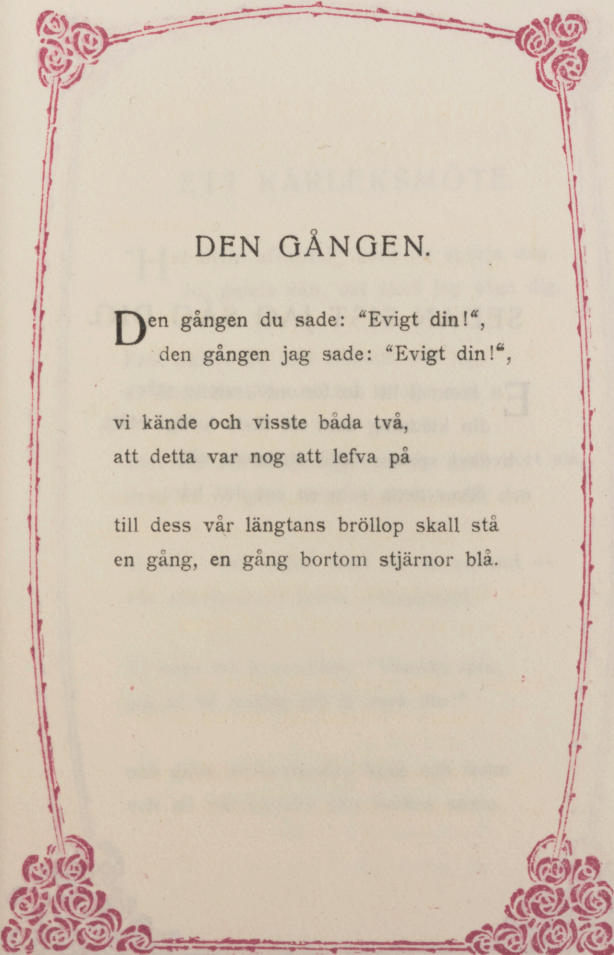
Hvart jag kommer fruktan hyser man för mig;
hvart jag kommer hör jag alla prisa dig.

Ljufva sunnanvind, så säg mig hvad det är,
som har gjort, att du har kunnat få mig kär.

Och du svarar med en blick ur ögon blå,
att du ej vill tänka och ej vill förstå,

Endast lycklig vara att få väfva in
i ditt väsens drömmedräkt, att jag är din.

Jag är nordanstorm och du är sunnanvind;
jag är panna bister, du är rosenkind.

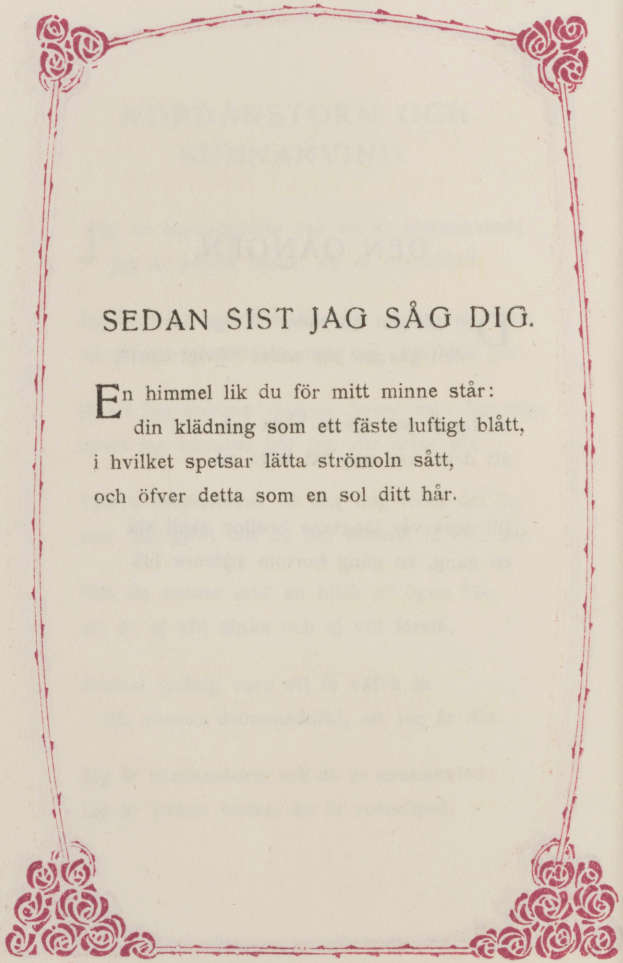

DEN GÅNGEN.

Den gången du sade: "Evigst din!",
den gången jag sade: "Evigst din!",

vi kände och visste båda två,
att detta var nog att lefva på

till dess vår längtans bröllop skall stå
en gång, en gång bortom stjärnor blå.

SEDAN SIST JAG SÅG DIG.

En himmel lik du för mitt minne står:
din klädning som ett fäste luftigt blått,
i hvilket spetsar lätta strömoln sått,
och öfver detta som en sol ditt hår.

VÄRLDENS VÄCKRÄST

ETT KÄRLEKSMÖTE.

“Hvi detta afbrott?” hörs du spörja mig.
Jo, gamle vän, det skall jag säga dig.

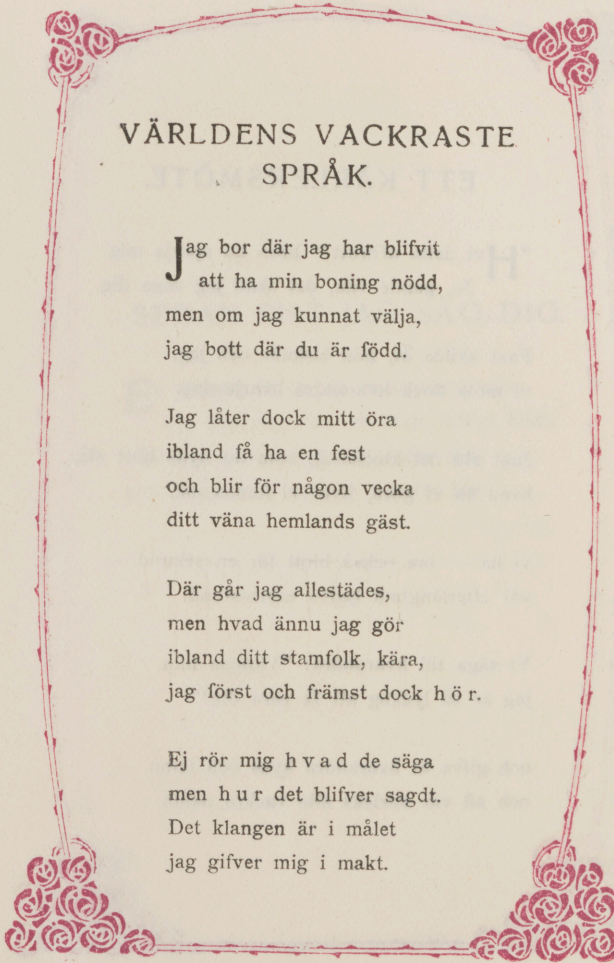
Fast skilda åt, min älskade och jag,
vi möta dock hvarandra hvarje dag.

Just vid det klockslag, som du nyss hört slå,
hvad än vi göra, hvar vi finnas må,

vi ha — om också blott för en sekund —
vår efterlängtadt ljufva mötesstund.

Vi säga till hvarandra: “Vännen min,
jag är så lycklig att få vara din!”

och gifva åt hvarandra kyss och famn
och all vår kärleks alla vackra namn.

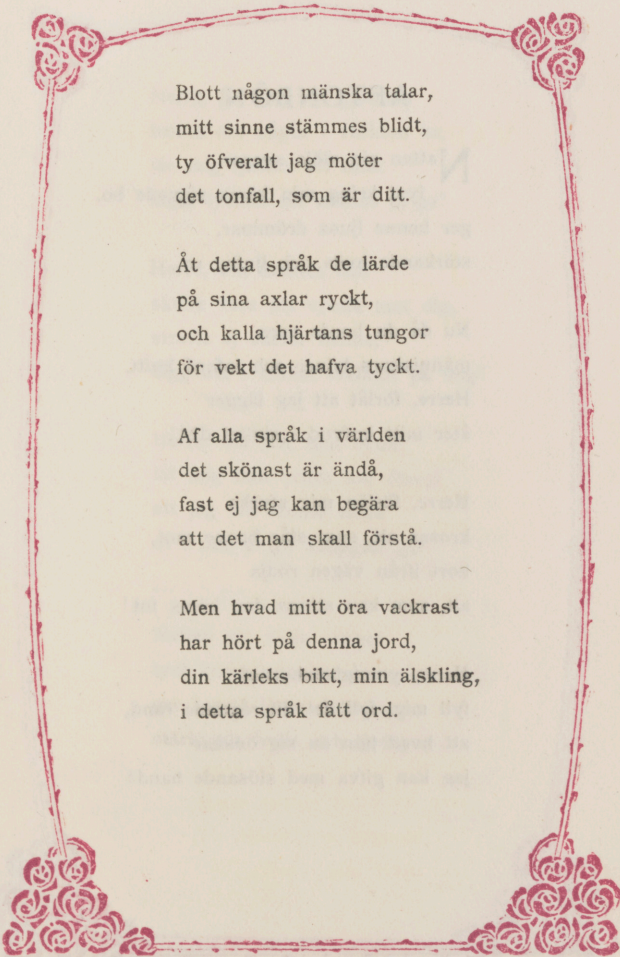
VÄRLDENS VACKRASTE SPRÅK.

Jag bor där jag har blifvit
att ha min boning nödd,
men om jag kunnat välja,
jag bott där du är född.

Jag låter dock mitt öra
ibland få ha en fest
och blir för någon vecka
ditt väna hemlands gäst.

Där går jag allestädes,
men hvad ännu jag gör
ibland ditt stamfolk, kära,
jag först och främst dock hör.

Ej rör mig hvad de säga
men hur det blifver sagdt.
Det klangen är i målet
jag gifver mig i makt.

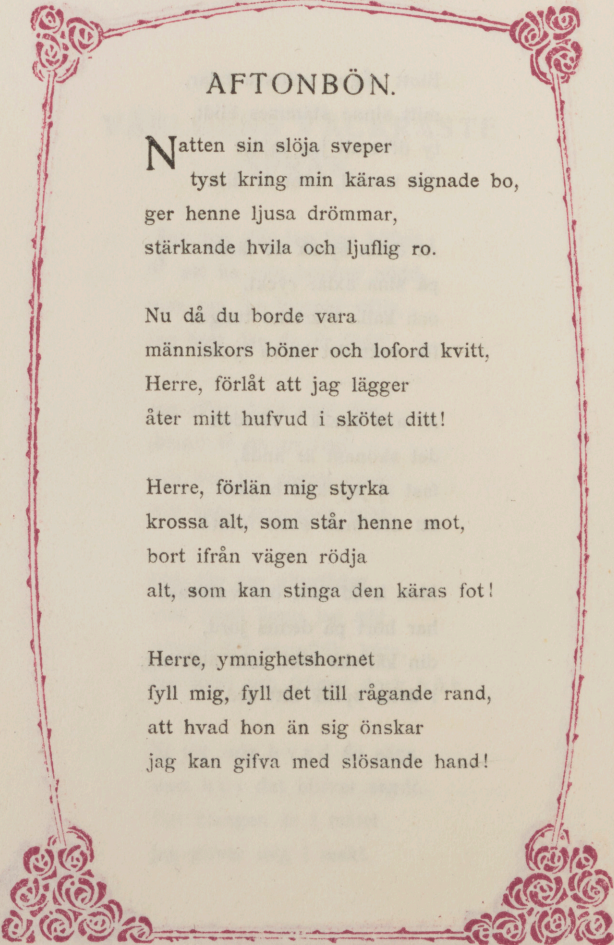

Blott någon mänska talar,
mitt sinne stämmes blidt,
ty öfveralt jag möter
det tonfall, som är ditt.

Åt detta språk de lärde
på sina axlar ryckt,
och kalla hjärtans tungor
för vekt det hafva tyckt.

Af alla språk i världen
det skönast är ändå,
fast ej jag kan begära
att det man skall förstå.

Men hvad mitt öra vackrast
har hört på denna jord,
din kärleks bikt, min älskling,
i detta språk fått ord.

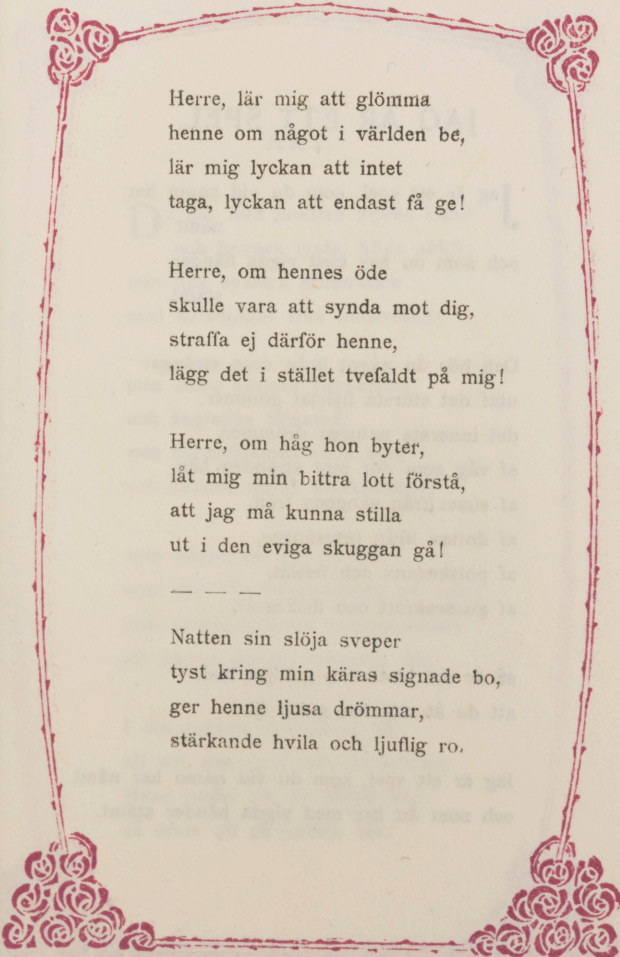
AFTONBÖN.

Natten sin slöja sveper
tyst kring min käras signade bo,
ger henne ljusa drömmar,
stärkande hvila och ljuflig ro.

Nu då du borde vara
människors böner och loford kvitt,
Herre, förlåt att jag lägger
åter mitt hufvud i skötet ditt!

Herre, förlän mig styrka
krossa alt, som står henne mot,
bort ifrån vägen rödja
alt, som kan stinga den käras fot!

Herre, ymnighetshornet
fyll mig, fyll det till rågande rand,
att hvad hon än sig önskar
jag kan gifva med slösande hand!

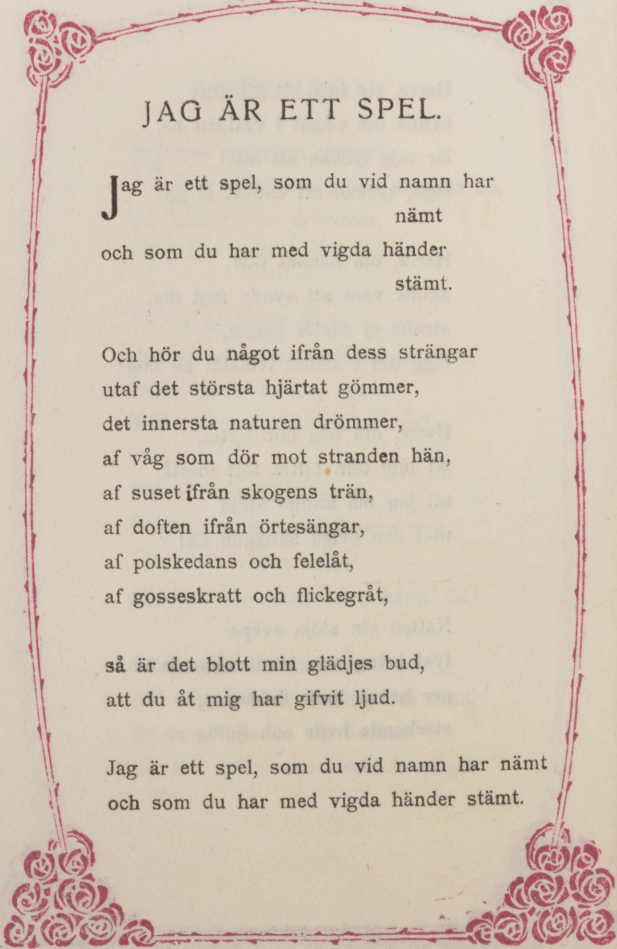
Herre, lär mig att glömma
henne om något i världen be,
lär mig lyckan att intet
taga, lyckan att endast få ge!

Herre, om hennes öde
skulle vara att synda mot dig,
straffa ej därför henne,
lägg det i stället tvefaldt på mig!

Herre, om håg hon byter,
låt mig min bittra lott förstå,
att jag må kunna stilla
ut i den eviga skuggan gå!

— — —

Natten sin slöja sveper
tyst kring min käras signade bo,
ger henne ljusa drömmar,
stärkande hvila och ljuflig ro.

JAG ÄR ETT SPEL.

Jag är ett spel, som du vid namn har
nämt
och som du har med vigda händer
stämt.

Och hör du något ifrån dess strängar
utaf det största hjärtat gömmer,
det innersta naturen drömmer,
af våg som dör mot stranden hän,
af suset ifrån skogens trån,
af doften ifrån örtesängar,
af polskedans och felelåt,
af gosseskrafft och flickegråt,

så är det blott min glädjes bud,
att du åt mig har gifvit ljud.

Jag är ett spel, som du vid namn har nämt
och som du har med vigda händer stämt.

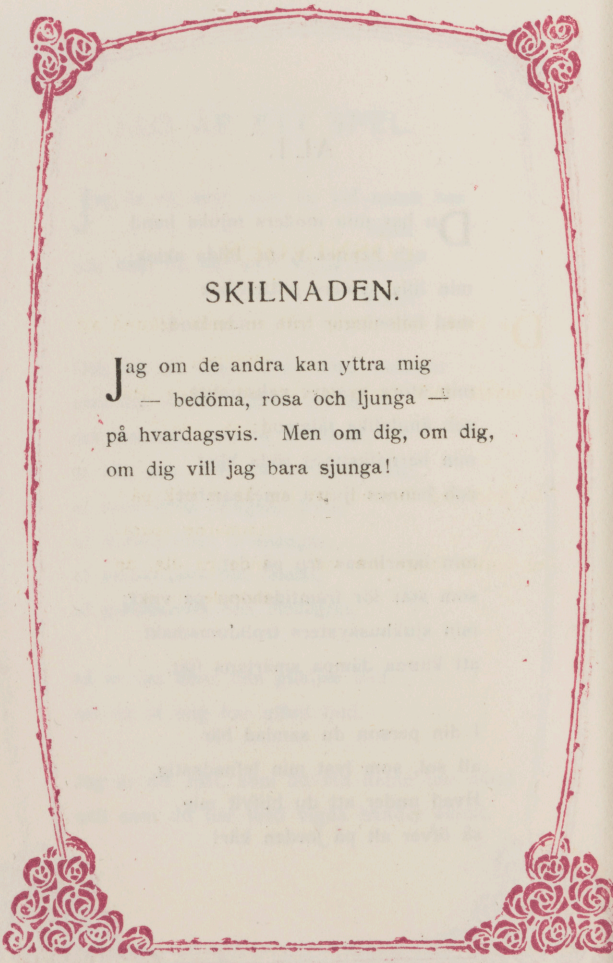
ALT.

Du har min moders mjuka hand
och hennes tysta, blida skick;
min lilla sisters glitterblick
med hälsningar från underland;

min stora sisters vaksamhet
och änglalika tålmod;
min barnafästmös röda blod
och hennes ljufva smeksamhet;

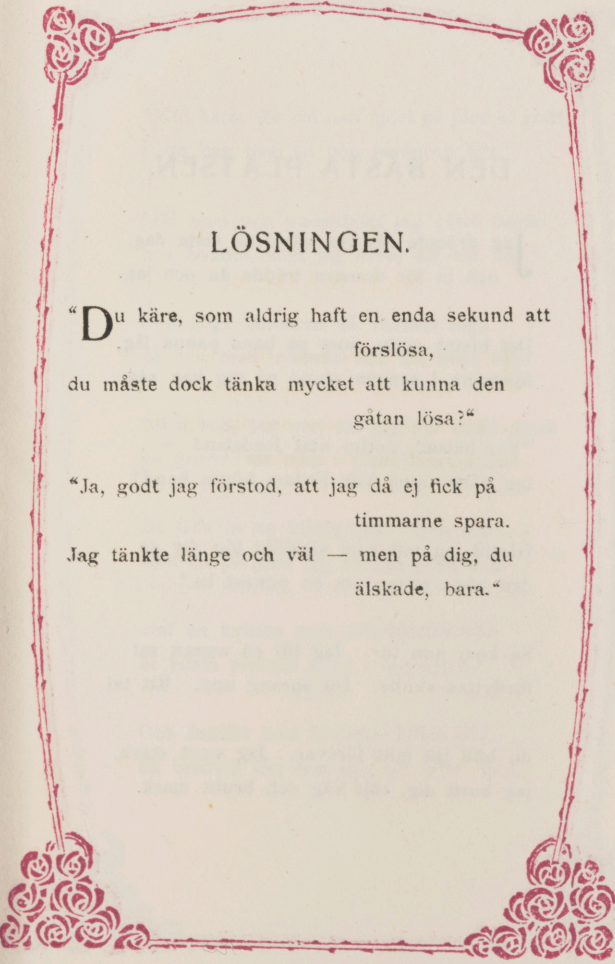
min lärarinnas tro på det,
som står för framtidshopp på vakt;
min sjukhussisters trolldomsmakt
att kunna dämpa smärtans fjät.

I din person du samlad bär
all sol, som lyst min lefnadsstig.
Hvad under att du blifvit mig
så öfver alt på jorden kär!

SKILNADEN.

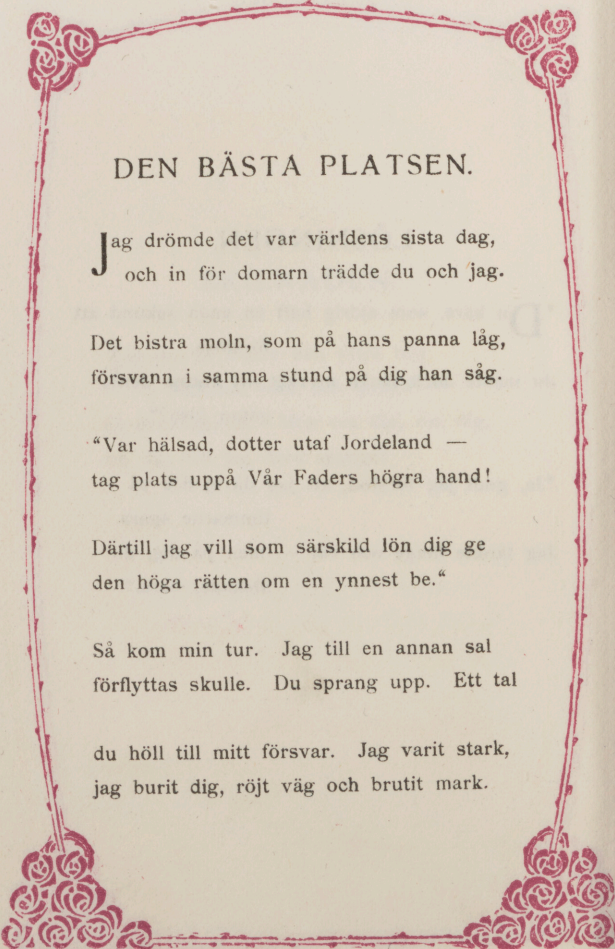
Jag om de andra kan yttra mig
— bedöma, rosa och ljunga —
på hvardagsvis. Men om dig, om dig,
om dig vill jag bara sjunga!

LÖSNINGEN.

“Du käre, som aldrig haft en enda sekund att
förslösa,
du måste dock tänka mycket att kunna den
gåtan lösa?”

“Ja, godt jag förstod, att jag då ej fick på
timmarne spara.
Jag tänkte länge och väl — men på dig, du
älskade, bara.”

DEN BÄSTA PLATSEN.

Jag drömde det var världens sista dag,
och in för domarn trädde du och jag.

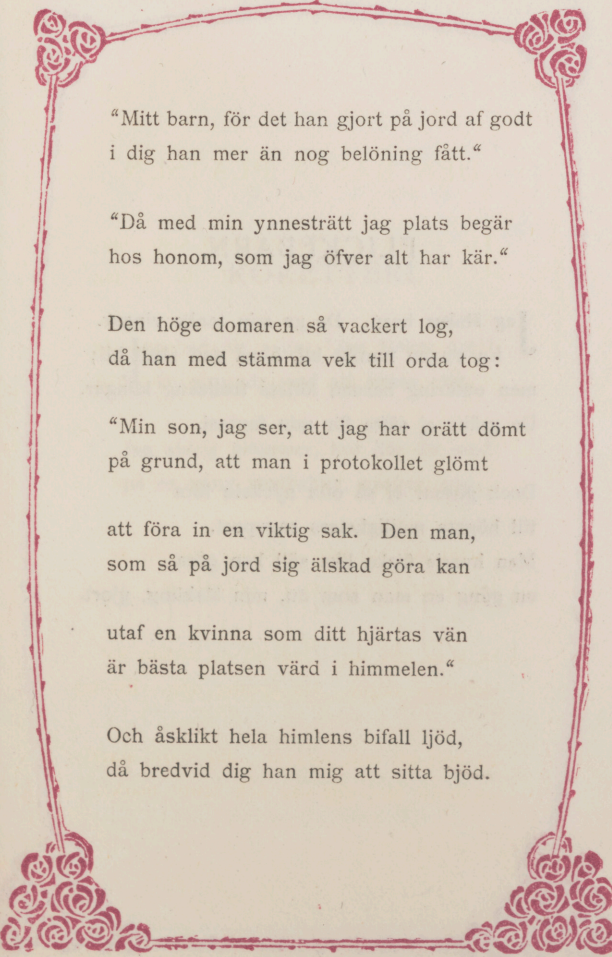
Det bistra moln, som på hans panna låg,
försvann i samma stund på dig han såg.

“Var hälsad, dotter utaf Jordeland —
tag plats uppå Vår Faders högra hand!

Därtill jag vill som särskild lön dig ge
den höga rätten om en ynnest be.“

Så kom min tur. Jag till en annan sal
förflyttas skulle. Du sprang upp. Ett tal

du höll till mitt försvar. Jag varit stark,
jag burit dig, röjt väg och brutit mark.

“Mitt barn, för det han gjort på jord af godt
i dig han mer än nog belöning fått.”

“Då med min ynnesträtt jag plats begär
hos honom, som jag öfver alt har kär.”

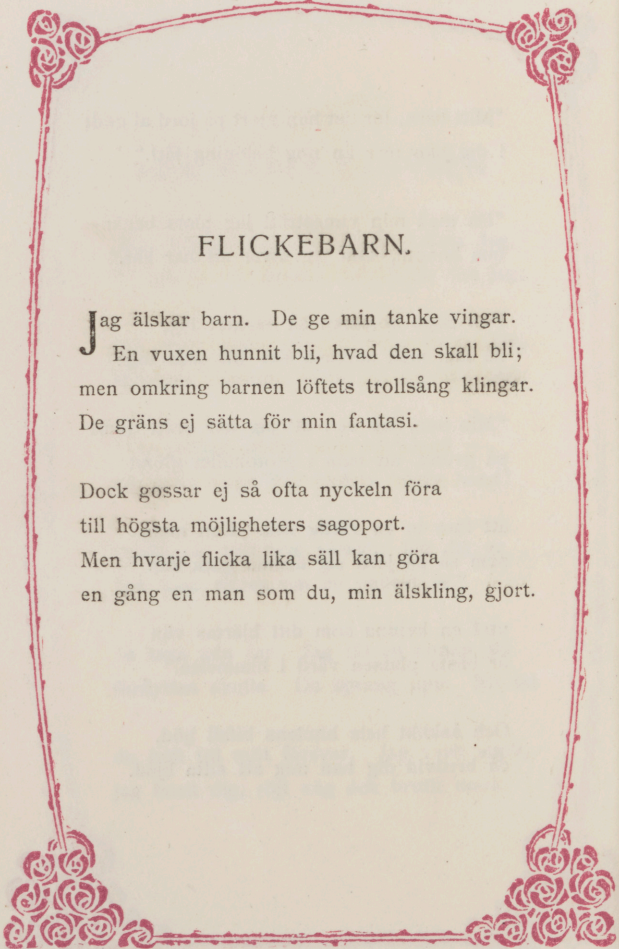
Den höge domaren så vackert log,
då han med stämman vek till orda tog:

“Min son, jag ser, att jag har orätt dömt
på grund, att man i protokollet glömt

att föra in en viktig sak. Den man,
som så på jord sig älskad göra kan

utaf en kvinna som ditt hjärtas vän
är bästa platsen värd i himmelen.”

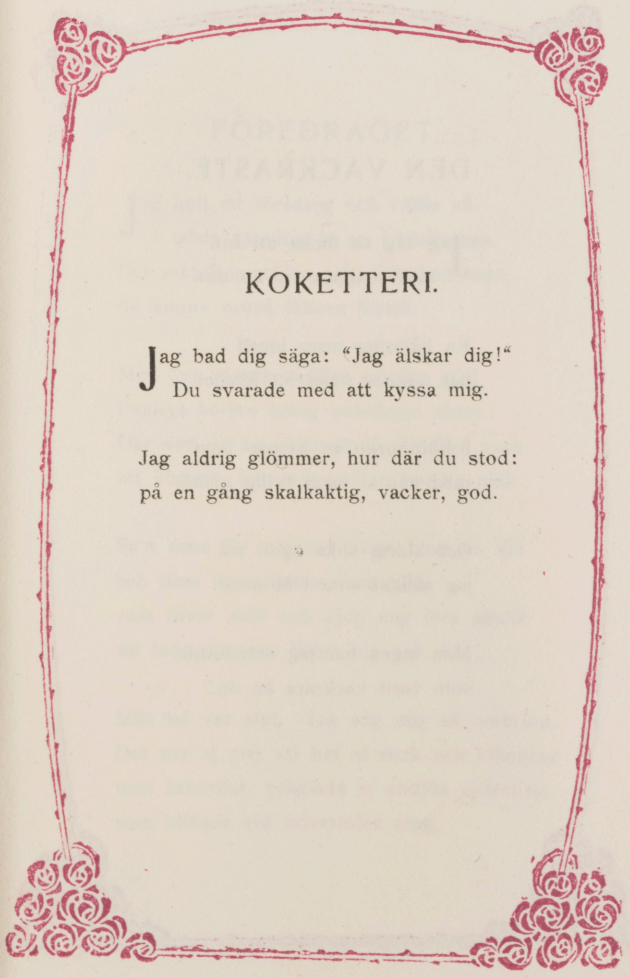
Och åsklikt hela himlens bifall ljud,
då bredvid dig han mig att sitta bjöd.

FLICKEBARN.

Jag älskar barn. De ge min tanke vingar.
En vuxen hunnit bli, hvad den skall bli;
men omkring barnen löftets trolldång klingar.
De gräns ej sätta för min fantasi.

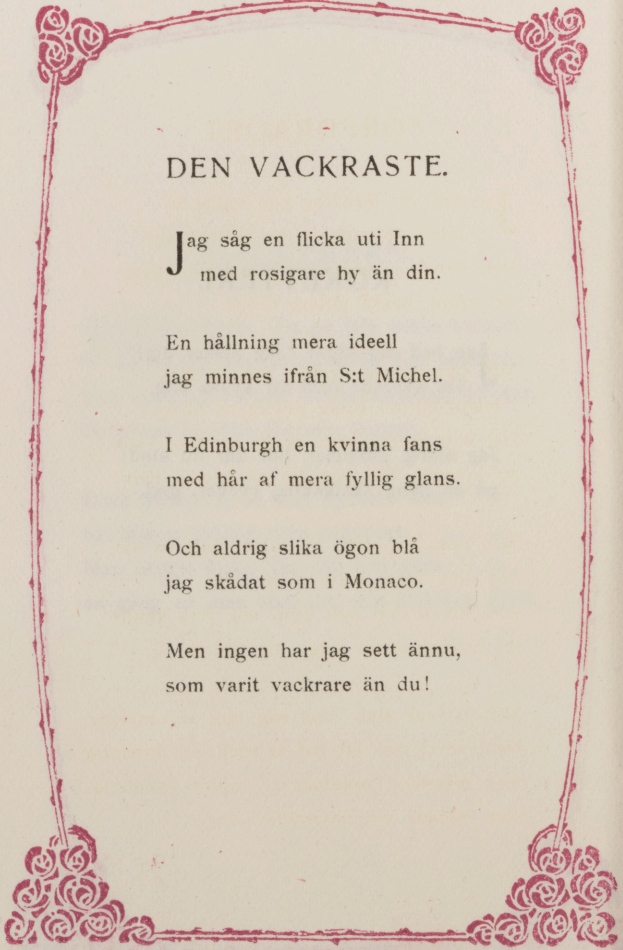
Dock gossar ej så ofta nyckeln föra
till högsta möjligheters sagoport.
Men hvarje flicka lika säll kan göra
en gång en man som du, min älskling, gjort.

FÖRORD
DEN VÄCKASTE
I DENNA
KOKETTERI.

Jag bad dig säga: "Jag älskar dig!"
Du svarade med att kyssa mig.

Jag aldrig glömmet, hur där du stod:
på en gång skalkaktig, vacker, god.

DEN VACKRASTE.

Jag såg en flicka uti Inn
med rosigare hy än din.

En hållning mera ideell
jag minnes ifrån S:t Michel.

I Edinburgh en kvinna fans
med hår af mera fyllig glans.

Och aldrig slika ögon blå
jag skådat som i Monaco.

Men ingen har jag sett ännu,
som varit vackrare än du!

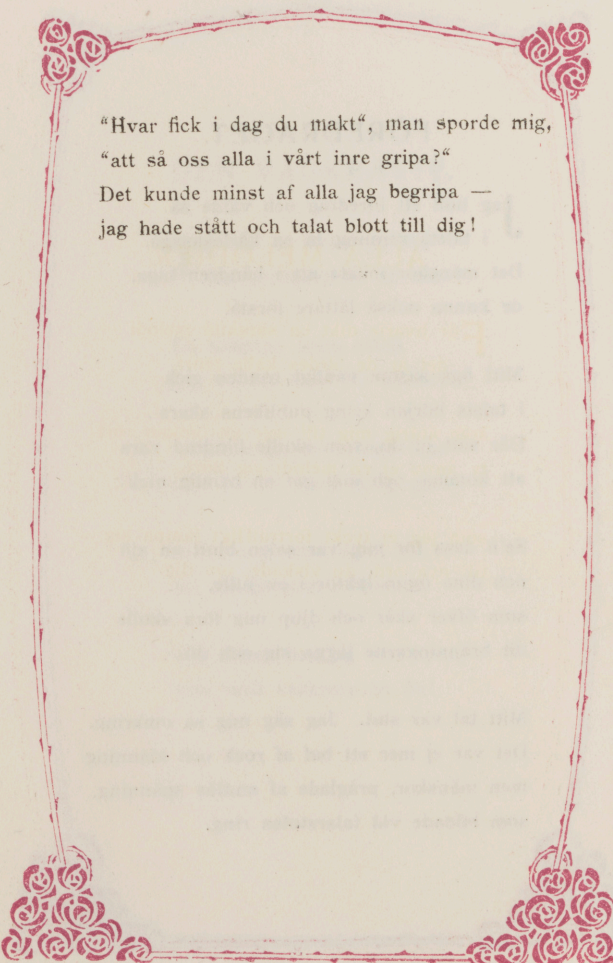
FÖREDRAGET.

Jag höll ett föredrag och väfde så
i talets ränning in en kärlekssaga.
Det mänskor mäkta att i händren taga,
de kunna också lättare förstå.

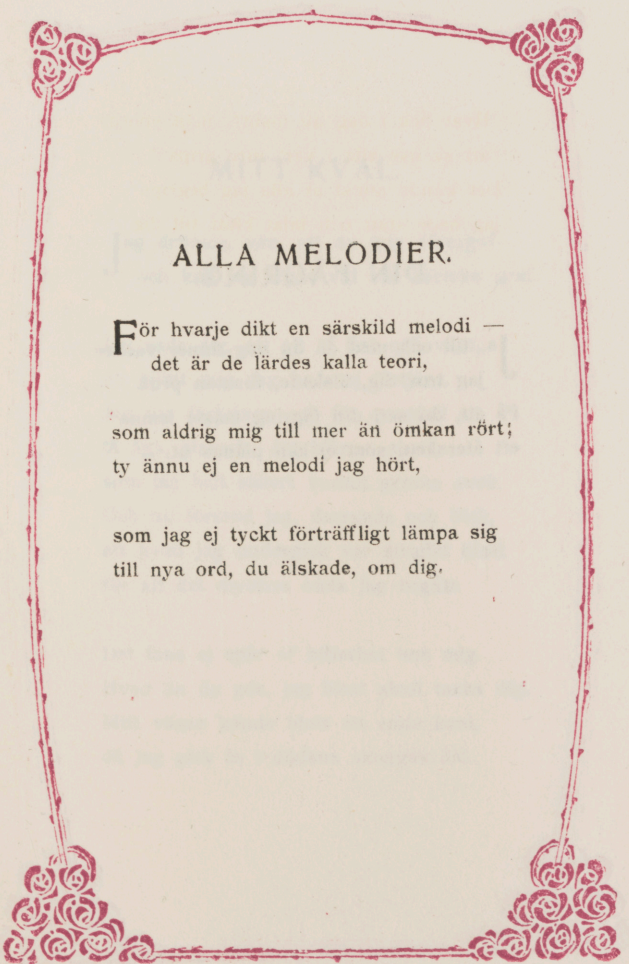
Mitt öga såsom vanligt ronden gick
i talets början kring publikens skara . . .
Där satt ju du, som skulle hindrad vara
att komma, och mig gaf en hemlig nick!

Se'n dess för mig var salen blott en sjö
och dina ögon lyktor i en julle,
som öfver skär och djup mig föra skulle
dit bränningarne lägga sig och dö . . .

Mitt tal var slut. Jag såg mig så omkring.
Det var ej mer ett haf af rock och klänning
men mänskor, präglade af andlös spänning,
som bildade vid talarstolen ring.

“Hvar fick i dag du makt“, man sporde mig,
“att så oss alla i vårt inre gripa?“
Det kunde minst af alla jag begripa —
jag hade stått och talat blott till dig!

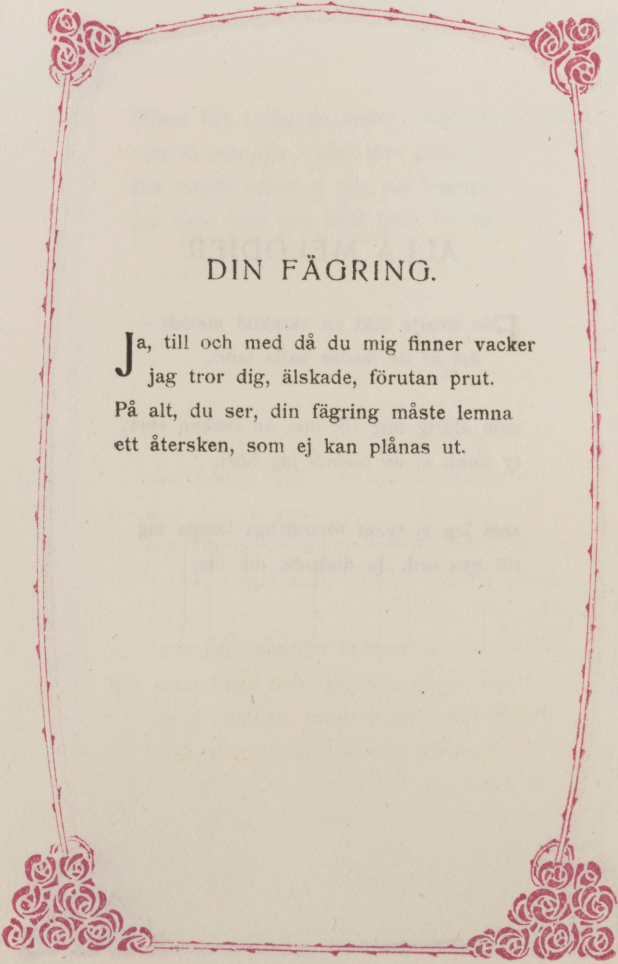

ALLA MELODIER.

För hvarje dikt en särskild melodi —
det är de lärdes kalla teori,

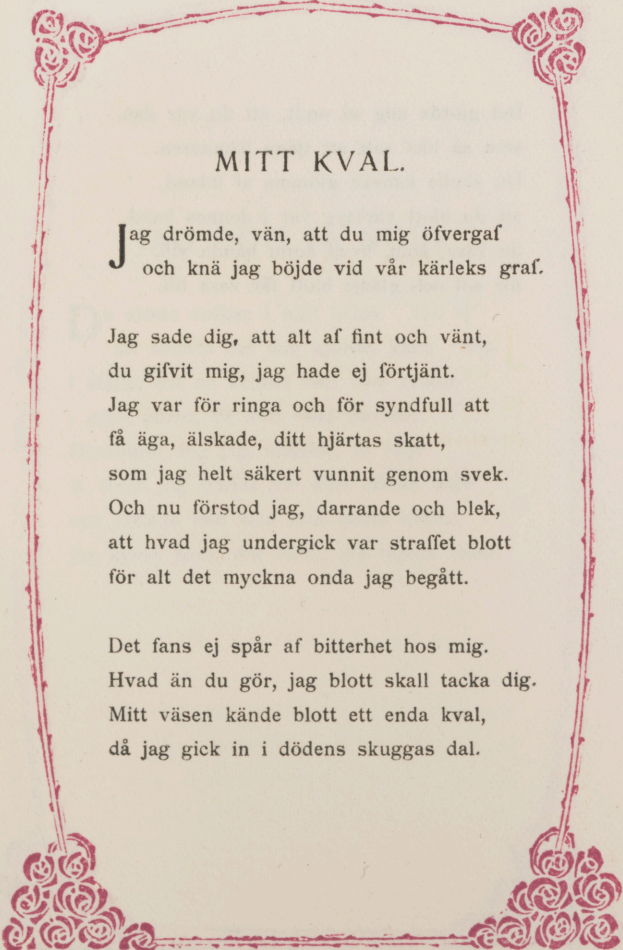
som aldrig mig till mer än ömkan rört;
ty ännu ej en melodi jag hört,

som jag ej tyckt förträffligt lämpa sig
till nya ord, du älskade, om dig.

DIN FÄGRING.

Ja, till och med då du mig finner vacker
jag tror dig, älskade, förutan prut.
På alt, du ser, din fägring måste lemna
ett återsken, som ej kan plånas ut.

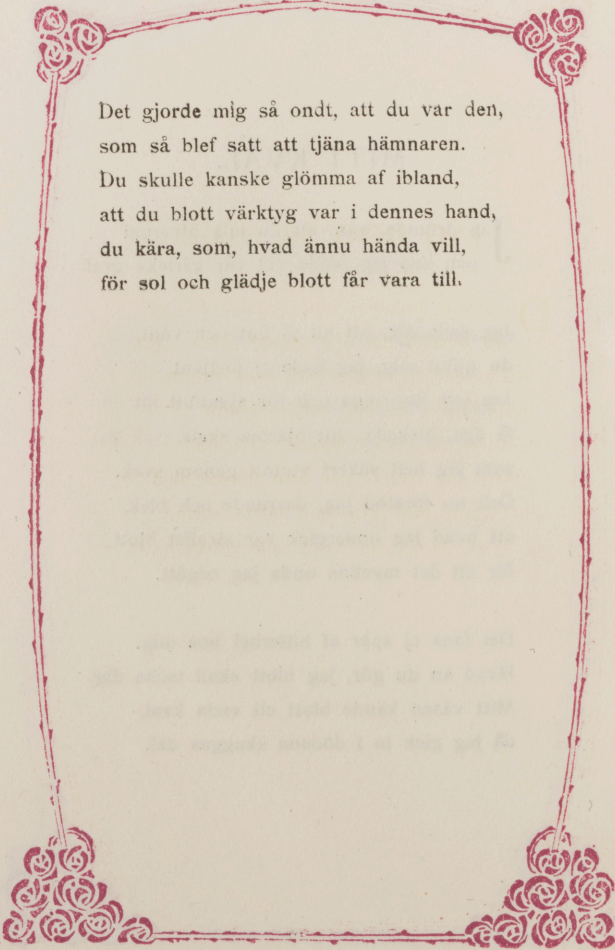

MITT KVAL.

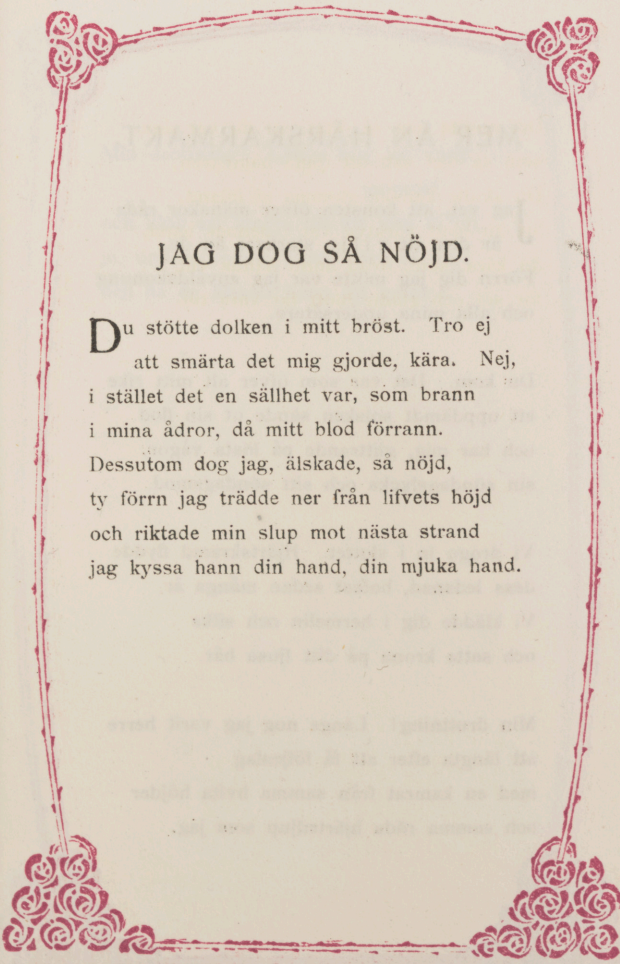
Jag drömde, vän, att du mig öfvergaf
och knä jag böjde vid vår kärleks graf.

Jag sade dig, att alt af fint och vänt,
du gifvit mig, jag hade ej förtjänt.
Jag var för ringa och för syndfull att
få äga, älskade, ditt hjärtas skatt,
som jag helt säkert vunnit genom svek.
Och nu förstod jag, darrande och blek,
att hvad jag undergick var straffet blott
för alt det myckna onda jag begått.

Det fans ej spår af bitterhet hos mig.
Hvad än du gör, jag blott skall tacka dig.
Mitt väsen kände blott ett enda kval,
då jag gick in i dödens skuggas dal.

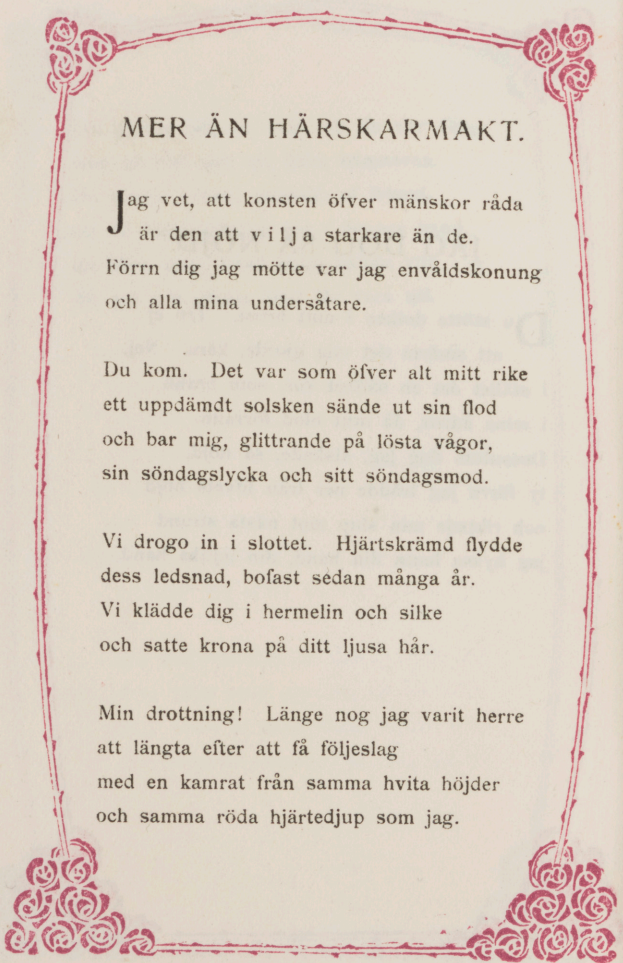

Det gjorde mig så ondt, att du var den,
som så blef satt att tjäna hämnaren.
Du skulle kanske glömma af ibland,
att du blott värktyg var i dennes hand,
du kära, som, hvad ännu hända vill,
för sol och glädje blott får vara till.

JAG DOG SÅ NÖJD.

Du stötte dolken i mitt bröst. Tro ej
att smärta det mig gjorde, kära. Nej,
i stället det en sällhet var, som brann
i mina ådror, då mitt blod förrann.
Dessutom dog jag, älskade, så nöjd,
ty förrn jag trädde ner från livvets höjd
och riktade min slup mot nästa strand
jag kyssa hann din hand, din mjuka hand.

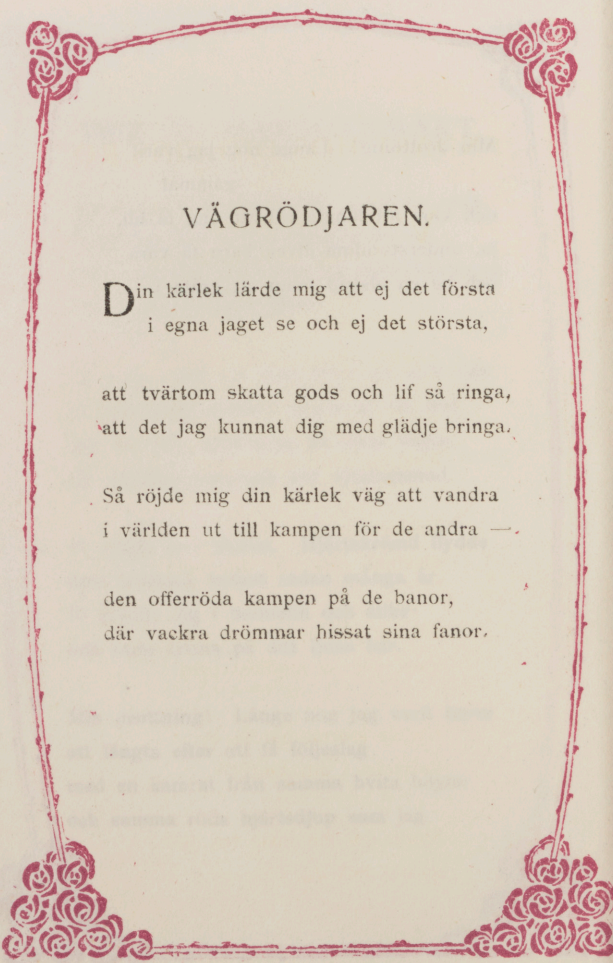
MER ÄN HÄRSKARMAKT.

Jag vet, att konsten öfver mänskor råda
är den att vilja starkare än de.
Förrn dig jag mötte var jag envåldskonung
och alla mina undersåtare.

Du kom. Det var som öfver allt mitt rike
ett uppdämdt solsken sände ut sin flod
och bar mig, glittrande på lösta vågor,
sin söndagslycka och sitt söndagsmod.

Vi drogo in i slottet. Hjärtskrämd flydde
dess ledsnad, bofast sedan många år.
Vi klädde dig i hermelin och silke
och satte krona på ditt ljusa hår.

Min drottning! Länge nog jag varit herre
att längta efter att få följeslag
med en kamrat från samma hvita höjder
och samma röda hjärtedjup som jag.

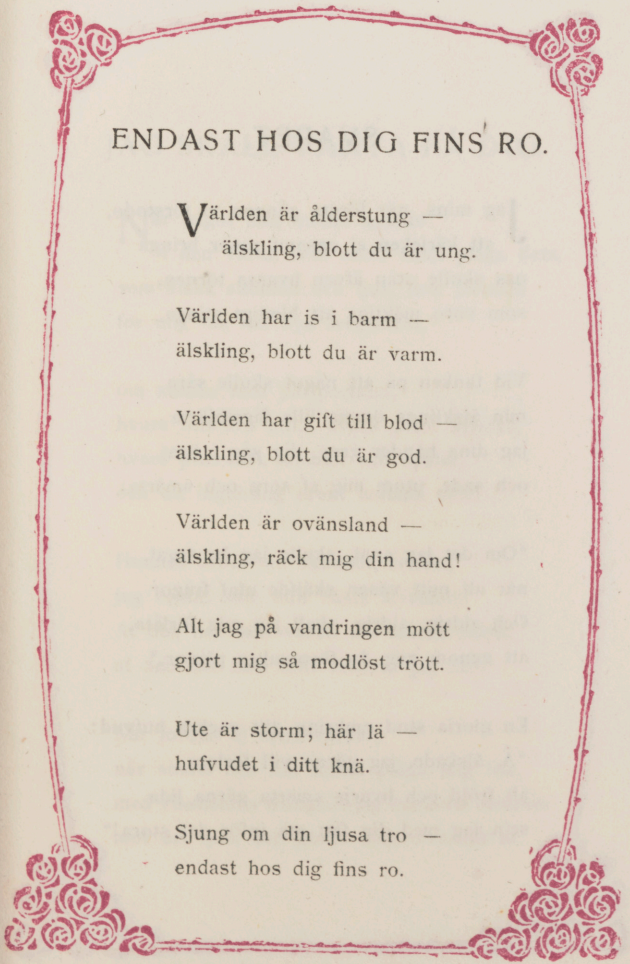
VÄGRÖDJAREN.

Din kärlek lärde mig att ej det första
i egna jaget se och ej det största,

att tvärtom skatta gods och lif så ringa,
att det jag kunnat dig med glädje bringa.

Så röjde mig din kärlek väg att vandra
i världen ut till kampen för de andra —

den offerröda kampen på de banor,
där vackra drömmar hissat sina fanor.

ENDAST HOS DIG FINS RO.

Världen är ålderstung —
älskling, blott du är ung.

Världen har is i barm —
älskling, blott du är varm.

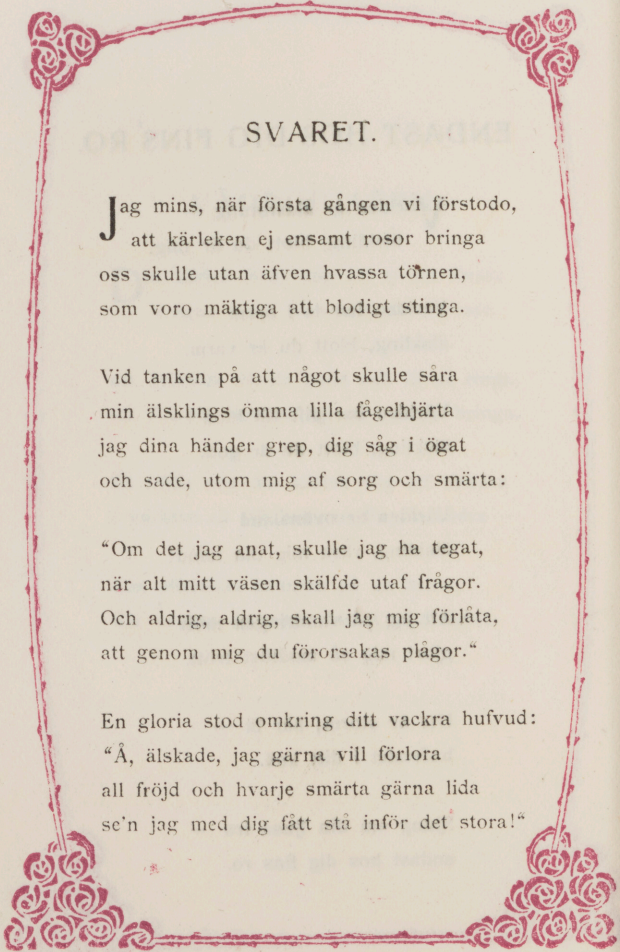
Världen har gift till blod —
älskling, blott du är god.

Världen är ovänslan —
älskling, räck mig din hand!

Alt jag på vandringen mött
gjort mig så modlöst trött.

Ute är storm; här lä —
hufvudet i ditt knä.

Sjung om din ljusa tro —
endast hos dig fins ro.

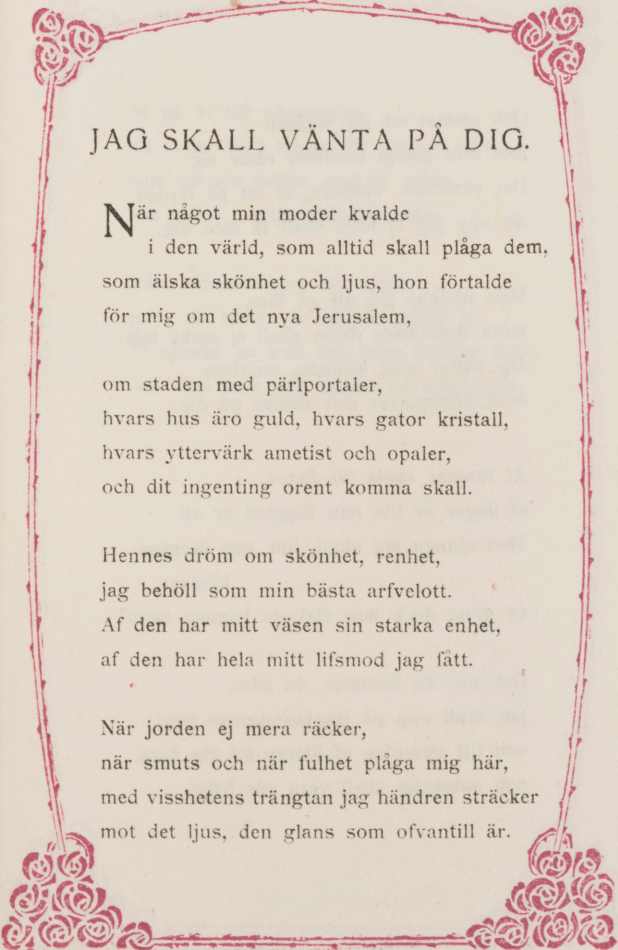
SVARET.

Jag mins, när första gången vi förstodo,
att kärleken ej ensamt rosor bringa
oss skulle utan äfven hvassa törnen,
som voro mäktiga att blodigt stinga.

Vid tanken på att något skulle sára
min älsklings ömma lilla fågelhjärta
jag dina händer grep, dig såg i ögat
och sade, utom mig af sorg och smärta:

“Om det jag anat, skulle jag ha tegat,
när alt mitt väsen skälfde utaf frågor.
Och aldrig, aldrig, skall jag mig förlåta,
att genom mig du förorsakas plågor.”

En gloria stod omkring ditt vackra hufvud:
“Å, älskade, jag gärna vill förlora
all fröjd och hvarje smärta gärna lida
se'n jag med dig fått stå inför det stora!”

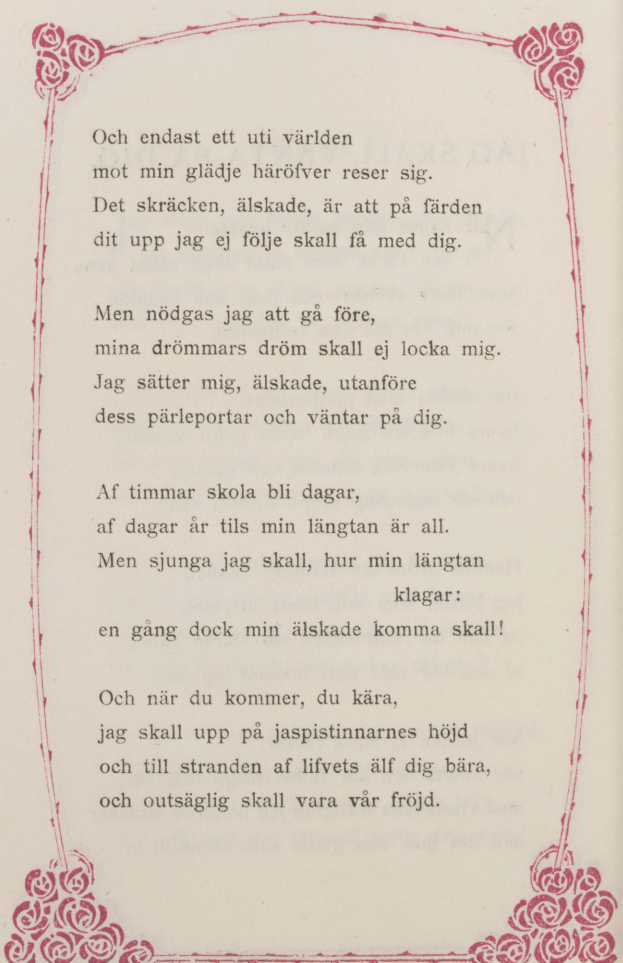
JAG SKALL VÄNTA PÅ DIG.

När något min moder kvalde
i den värld, som alltid skall plåga dem,
som älska skönhet och ljus, hon förtalde
för mig om det nya Jerusalem,

om staden med pärlportaler,
hvars hus äro guld, hvars gator kristall,
hvars yttervärk ametist och opaler,
och dit ingenting orent komma skall.

Hennes dröm om skönhet, renhet,
jag behöll som min bästa arfvelott.
Af den har mitt väsen sin starka enhet,
af den har hela mitt lifsmod jag fått.

När jorden ej mera räcker,
när smuts och när fulhet plåga mig här,
med visshetens trängtan jag händren sträcker
mot det ljus, den glans som ofvantill är.

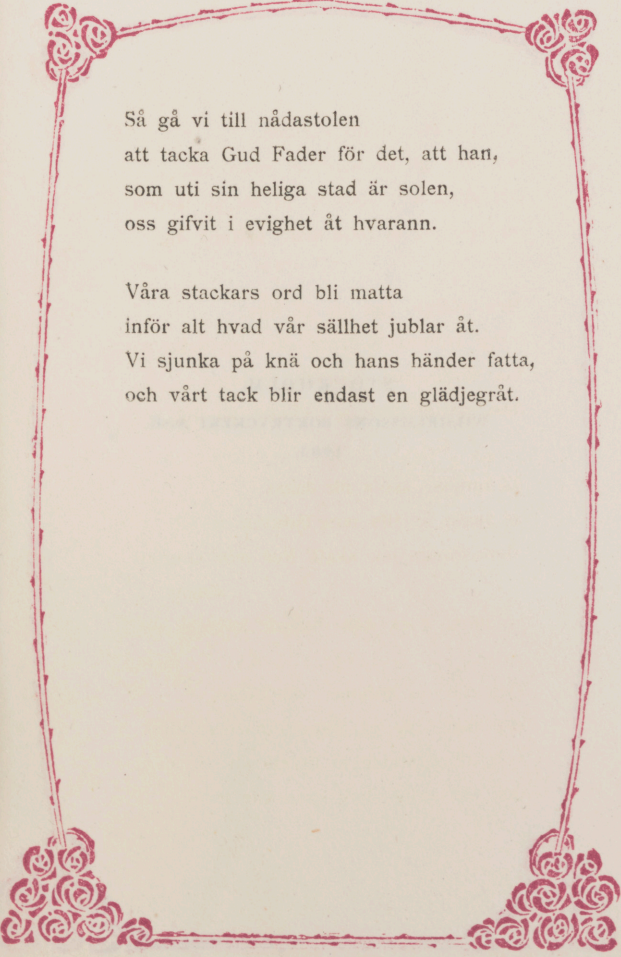

Och endast ett uti världen
mot min glädje häröfver reser sig.
Det skräcken, älskade, är att på färden
dit upp jag ej följe skall få med dig.

Men nödgas jag att gå före,
mina drömmars dröm skall ej locka mig.
Jag sätter mig, älskade, utanföre
dess pärlportar och väntar på dig.

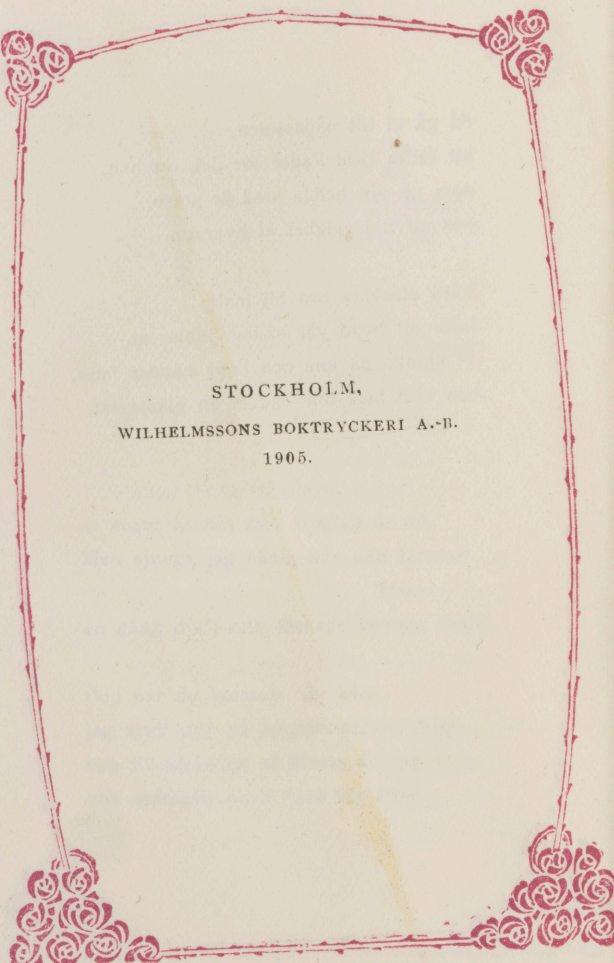
Af timmar skola bli dagar,
af dagar år tils min längtan är all.
Men sjunga jag skall, hur min längtan
klagar:
en gång dock min älskade komma skall!

Och när du kommer, du kära,
jag skall upp på jaspistinnarnes höjd
och till stranden af lifvets älf dig bära,
och utsäglig skall vara vår fröjd.

Så gå vi till nådastolen
att tacka Gud Fader för det, att han,
som uti sin heliga stad är solen,
oss gifvit i evighet åt hvarann.

Våra stackars ord bli matta
inför alt hvad vår sällhet jublar åt.
Vi sjunka på knä och hans händer fatta,
och vårt tack blir endast en glädjegråt.

STOCKHOLM,
WILHELMSSONS BOKTRYCKERI A.-B.
1905.

